

3.

Autó, sárkány, tűzballon

Az én apám a legjobb autószerelő a világon. Sok-sok mérföldnyi távolságból is idehozzák az elromlott kocsikat, pedig volna közelebb is műhely, akárhány. Apám szívből szereti a motorokat. „A benzinmotor kész varázslat – mondta nekem egyszer. – Képzeld csak el: vesz az ember ezer különféle fémdarabkát, s egy bizonyos módon összeszereli, aztán megitatja egy kis olajjal, benzinnel, elfordít egy kapcsolót, és akkor az a sok-sok fémdarabka egyszeriben életre kel, zümmög, duruzsol, dübörög, s az autó kerekei megperdülnek és forognak, forognak, fantasztikus sebességgel...”

Nem is történhetett másképp: én is belehabarodtam a motorokba meg az autókba. Ne feledjétek: még járni se tudtam, már a műhely volt a játszóterem – hiszen hova tehetett volna apám, ahol szemmel tarthat egész nap? Játékszerem volt a szanaszét heverő, sok olajos fogaskerék, rugó meg dugattyú, s ha hiszitek, ha nem: sokkal nagyobb multság volt ezekkel játsz-

ni, mint azzal a sok műanyag csodával, amit manapság a gyerekeknek odaadnak.

Én tehát jóformán születésemtől fogva autószerelőnek nevelkedtem.

Csakhogy időközben ötéves lettem, és a látóhatáron felbukkant az iskola, mivelhogy a törvény előírja, hogy a szülők nálunk az ötéves gyerekeket kötelesek beíratni az iskolába. Tudta ezt az én apám is.

Emlékszem, ötödik születésnapomon épp a műhelyben voltunk, s ott került szóba az iskola. Segítettem apámnak az új fékbetétet felilleszteni egy nagy Ford hátsó kerekére, amikor egyszerre csak így szólt hozzám:

– Mondjak neked valami érdekeset, Danny? Alighanem te vagy a legjobb ötesztendős autószerelő az egész világon!

Ilyen szép bókot még sose kaptam tőle. Tetszett is nagyon.

– Szereted ezt a munkát, igaz? – kérdezte apám. – Ezt a sok matatót a motorokkal.

– Imádom! – vágtam rá.

Apám felém fordult, rám nézett, kezét szelíden a vállamra tette.

– Nagy autószerelőt akarok nevelni belőled – mondta. – S ha felnősz, remélem, híres tervezőmérnök leszel, aki új és egyre jobb autó- és repülőgépmotorokat tervez. Csakhogy – folytatta – ahhoz sokat kell ám tanulni. Egyelőre azonban nem küldelek iskolába. Még két év, és annyit tanulsz itt mellettem, hogy szét

tudsz szedni egy kisebbfajta motort, és össze is rakod – egyes-egyedül. Azután elmehetsz majd az iskolába.

Most alighanem azt gondoljátok: bolond az apám, hogy egy kisgyerekből szerelőt akar nevelni – pedig nem bolond egyáltalán. Gyorsan tanultam, és boldog voltam, hogy tanulhatok. Szerencsénkre senki sem kérte tőlünk számon, miért nem járok iskolába.

Így telt el még két esztendő, s hétéves koromban, ha hiszitek, ha nem, csakugyan szét tudtam szedni egy kisebb motort. Szét bizony, darabokra: dugattyúkat, főtengelyt, mindent. Aztán összeraktam rendesen.

A legközelebbi faluban van az iskola, két mérföldnyire. Kocsink nincsen – nem telik rá. De a két mérföldet megtesszük gyalogszerrel, fél óra alatt, és igencsak jólesik a séta. Apám elkísér. Ettől nem tágít. S amikor vége a tanításnak, délután négy órakor, ott vár rám mindennap, és együtt megyünk haza.

Hát így folyik a mi életünk. Nincs az én világomban más, csak a benzinkút, a műhely, a lakókocsi, az iskola meg persze a környékbeli erdők, mezők, patakok. De sohasem unatkozom. Apám mellett nem is lehet unatkozni. Sziporkázó ember az én apám. Úgy pattannak ki belőle a tervek, az ötletek, az új gondolatok, ahogy a szikrák záporoznak a köszörűkőről.

– Jó szél fúj ma – mondta egy szombat délelőtt.
– Épp sárkányeregetésre való. Csináljunk sárkányt, Danny!

Neki is fogtunk menten a sárkánykészítésnek. Apám megmutatta, hogyan kell négy vékony, bevá-

gott fapálcikát csillag alakban összeilleszteni, a közepére meg két pálcika került támasztéknak. Azután felszabdaltuk apám egy régi kék ingét, s az anyagot a sárkány vázára feszítettük. Cérnából hosszú farkat készítettünk, arra egyenlő távolságban maradék kis ingdarabkákat kötöttünk. A műhelyben kerestünk egy gombolyag spárgát, s apám megmutatta, hogyan csomózzam a madzagot a kerethez, hogy a sárkánynak repülés közben megfelelő legyen az egyensúlya.

Azután felmentünk a benzinkút mögötti domb tejére sárkányt eregetni. El sem akartam hinni, hogy ez a pálcikákból meg ócska ingből eszkábált holmi szárnyra kel – repülni fog. Én fogtam a madzagot, apám a sárkányt, s alighogy eleresztette, már szárnyára kapta a szél, és szállt, szállt fölfelé, mint egy nagy kék madár.

– Eressz utána, Danny! – kiáltott apám. – Rajta! Amennyit csak tetszik!

És szállt, szállt a sárkány, feljebb, egyre feljebb. Hamarosan már csak egy kis kék pötty táncolt az égen, mérföldekre a fejem fölött, és borzasztóan izgalmas volt ott állni, és kapaszkodni valamibe, ami olyan nagyon távoli és olyan nagyon eleven... Az a messzi jószág úgy rángatta a madzagot, úgy küszködött, mint valami horogra akadt, óriási hal.

– Röptessük vissza a lakókocsihoz – mondta apám.

Lementünk hát a domboldalra, én szorongattam a madzagot, a sárkány meg vadul cibálta a másik végét. A lakókocsihoz érve nagyon vigyáztunk, bele

ne akadjon a madzag az almafa ágaiba, s óvatosan előrehoztuk a koci lépcsőjéhez.

– Kötözd a lépcsőhöz – mondta apám.

– Fent marad a levegőben? – kérdeztem.

– Fent, ha el nem ül a szél.

A szél nem ült el. S most mondok nektek valami elképesztőt. A sárkány egész éjszaka fent maradt a levegőben, s még másnap reggel is ott táncolt-bókokolt az égen az a pici, kék pötty. Reggeli után levontam, és óvatosan a műhely falára akasztottam a legközelebbi sárkányeregetésig.

Nem sokkal ezután, egy szép, nyugodt estén, amikor szellő sem rebtent, így szólt hozzám apám:

– Épp ilyen idő kell a tűzballonhoz. Csináljunk tűzballont.

A tervet alighanem korábban főzte ki, mert már megvásárolta a faluban, Witton bácsi könyvesboltjában a négy nagy ív selyempapírt meg a ragasztót. És a selyempapírból meg egy darabka vékony drótból, ragasztóval-ollóval alig negyed óra alatt olyan óriási, olyan gyönyörű tűzballont fabrikált, hogy olyat még nem látott a világ! A ballon alján levő nyílásba apám egy marékra való vattát kötözött, és már indulhatunk is.

Sötétedett, mire kivittük a ballont a lakókocsi mögötti mezőre. Vittünk magunkkal egy üveg denaturált szeszt is meg egy doboz gyufát. Felemeltem a ballont, apám alája kuporodott, és óvatosan egy kis szeszt öntött a vattagombócra.

– Rajta! – szólt apám, és egy gyufaszálat tartott a vattához. – Húzd szét az oldalát, amennyire tudod, Danny!

Nagy, sárga lángnyelv szökkent fel a vattagombóc-ból, s hatolt egyenesen a ballon belsejébe.

– Meggyullad! – kiáltottam rémulten.

– Dehogyan – mondta apám. – Figyelj!

Amennyire csak tudtuk, igyekeztünk széthúzni a ballon oldalát, hogy ne érje a felvillanó láng. Hamarosan azonban forró levegő töltötte meg a gömböt, és elmúlt a veszély.

– Mindjárt kész! – mondta apám. – Érzed, hogy lebeg?

– Igen! – feleltem. – Érzem! Engedjük föl?

– Még ne! Várjunk egy kicsit! Várd meg, amíg rángatni kezd!

– Már rángat!

– Remek! – kiáltott apám. – Engedheted!

Lassan, méltóságteljesen, mélységes csöndben emelkedett az éjszakai égre a mi gyönyörű szép tűzballonunk.

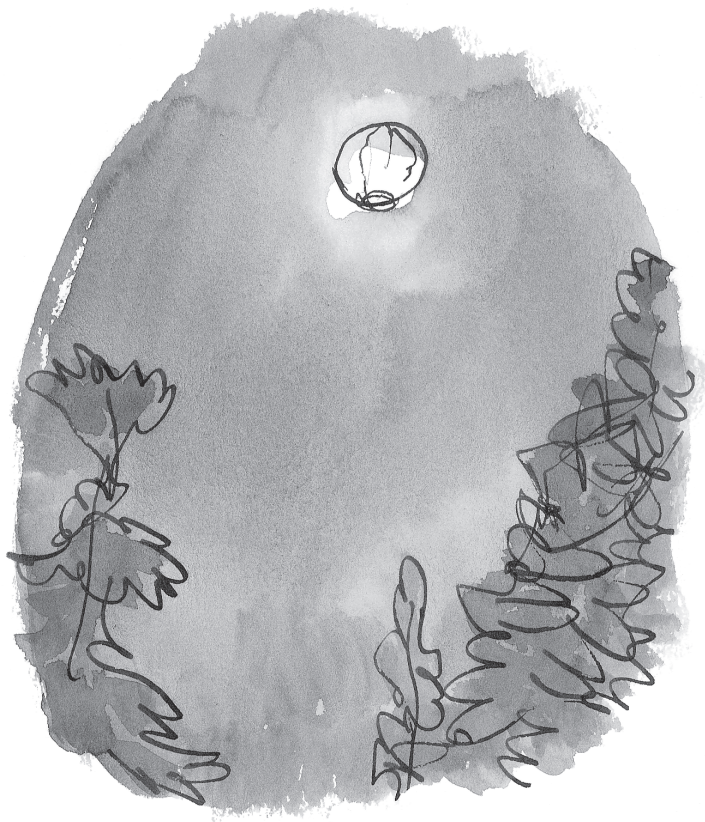
– Repül! – kurjantottam el magam. Tapsoltam, ugráltam örömben.

– Repül! Repül!

Apám kis híján olyan izgatott volt, mint én.

– Gyönyörű! – kiáltotta. – Szébb nem is lehetne! Csak akkor tudjuk meg, milyenre sikerült, amikor feleresztjük. Ahány ballon, annyiféle.

Szállt, szállt a ballonunk, egyre gyorsabban szállt a hűvös éji légtérben. Varázslatos tűzgömb az égen...

– Mások is látják? – kérdeztem.

– Látják bizony, Danny. Most már olyan magasan jár, hogy mérföldekre is ellátszik.

– Mit gondolnak majd, papa, mi ez?

– Repülő csészealj! – vágta rá apám. – Talán még a rendőrséget is riasztják!

Kis szellő kapta el a gömböt, és a falu felé sodorta.

– Menjünk utána – mondta apám. – Ha egy kis szerencsénk van, meglátjuk, amikor leszáll.

Kifutottunk az országútra. Szaladtunk a falu felé. Futottunk, amíg volt bennünk szusz.

– Leszáll! – lihegte apám. – Már majdnem kialudt a láng!

Amikor a láng kihunyt, szem elől veszítettük a gömböt, de nagyjából megbecsültük, melyik mezőn érhető földet, átmásztunk egy kerítésen, és futottunk a kiszemelt hely felé. Fél óra hosszat kutattunk a sötétben, de nem találtuk meg.

Másnap reggel egyedül visszamentem, és tovább kerestem. Négy nagy mezőt kutattam át, mire megtaláltam. Egy mező sarkában hevert: a mezőn tarka tehenek legeltek. Körülállták az égből pottyant csudát, és csak bámulták nagy, nedves szemükkel.

Szerencsére kárt nem tettek benne. Hazavittem, s felakasztottam a sárkány mellé, a műhely falára, a legközelebbi balloneregetésig.

– A sárkányt bármikor feleresztheted magad is – mondta apám. – De a tűzballont csak akkor, ha én is ott vagyok. Veszedelmes holmi.

– Igen, apa – mondtam.

– Ígérd meg, Danny, hogy sose próbálsz meg egyedül felereszteni!

– Megígérem.

Aztán ott volt a kuckó, amit a mezőnk végében álló, hatalmas tölgyfa tetején építettünk.

Meg az íj és a nyíl: az íj százhusz centi hosszú kőrisfa husáng, a nyílvesszőket fácán- és fogolymadártollak ékesítették.

Aztán a gólyaláb, amitől egyszeriben három méter magasra nőttem.

És a bumeráng, amelyik jóformán mindig vissza-
jött, és a lábam elé esett, ahányszor elhajtottam.

És a legutóbbi születésnapomra olyan ajándé-
kot kaptam, ami jobb multság minden eddiginél.
A születésnapomat megelőző két nap nem volt sza-
bad a műhelybe lépnem, mert apám valami titkos
dolgot fabrikált. Születésnapom reggelén pedig ki-
gördült a műhelyből egy csudálatos masina! Négy
biciklikerekből meg több nagy szappanosládából ké-
szült. De nem ám akármilyen járgány! Van lábfékje,
kormánykereke, kényelmes ülése és erős ütközést is
kiálló lökhárítója! Szappanbuboréknak kereszteltem,
és majdnem mindennap felvittem a dombtetőre, a
benzinkút mögötti mező végében, aztán széleseben

száguldottam le: úgy ültem meg, mint valami elsza-
badult vadszamarat.

Láthatjátok mindezekből, micsoda remek mulat-
ság volt nyolcesztendősen az apámmal élni. De alig
vártam már, hogy kilencéves legyek. Úgy számol-
tam, kilencesztendősen még több mulatságban lesz
részem.

Csak hogy ebben alaposan tévedtem.

Meg kell hagyni: kilencedik évem *izgalmasabbra* si-
keredett, mint az összes addigi együttvéve. De hogy
jó mulatság volt-e, az majd kiderül a következőkből.